

Sygn. akt I C 1453/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zalewska

Protokolant: Sylwia Krynicka

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M. (1)

przeciwko m. (...)

o ustalenie

orzeka

utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny z dnia 18 marca 2013 r.

Sygn. I C 1453/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 19 czerwca 2012 r. powód K. M. (2) wystąpił przeciwko Miastu (...) o ustalenie istnienia prawa do lokalu socjalnego z zasobów mieszkaniowych strony pozwanej, o ustanowienie dla powoda pełnomocnika z urzędu oraz o zwolnienie powoda z całości kosztów sądowych i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Powód załączył do pozwu oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, wykazujące jego trudną sytuację materialną. Powód wniósł również o dołączenie do nin. sprawy akt sądowych o sygn.. akt I C 1301/10 tut. Sądu na okoliczność ustalenia, iż powód był lokatorem pozwanego oraz, iż w poprzednim postępowaniu nie był w stanie wykazać, iż jest osobom posiadającą status osoby bezrobotnej.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Ponadto powód zaznaczył, iż nawet po wydaniu wyroku nakazującego opróżnienie lokalu, zgodnie z art. 35 ust. 4 w/w ustawy powód nadal może ubiegać się o prawo do uzyskania lokalu socjalnego w razie spełnienia ustawowych przesłanek. Powód wskazał w uzasadnieniu, iż jest osobą bezrobotną, niepełnosprawną i nie posiada prawa do innego lokalu, w związku z czym spełnia on wszystkie ustawowe przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego.

Postanowieniem z dnia 27 września 2012 r. Sąd oddalił wniosek powoda o zwolnieniu go od kosztów sądowych. Sąd wskazał, iż powód uiścił opłatę od złożonego pozwu i ponad tą opłatę nie był zobowiązany do ponoszenia jakichkolwiek kosztów sądowych oraz brak jest możliwości do ustalenia wysokości kosztów, jakie powód będzie obowiązany uiścić w dalszym etapie postępowania. Ponadto, tym samym postanowieniem Sąd oddalił wniosek o ustanowienie dla powoda pełnomocnika z urzędu. W ocenie Sądu rozpoznawana sprawa nie jest sprawą skomplikowaną pod względem

faktycznym ani prawnym i nie wymaga tym samym od powoda szczególnej znajomości prawa. Sąd stwierdził, iż w zaistniałej sprawie przyznanie powodowi pełnomocnika z urzędu nie jest celowe.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu zakończenia postępowania w sprawie o ustalenie prawa do lokalu socjalnego.

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 marca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia ustalił, iż powodowi przysługuje prawo do lokalu socjalnego, zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania oraz nakazał zwrócić na rzecz powoda ze Skarbu Państwa kwotę 10,00 zł z tytułu nieopłaconej opłaty od pozwu.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego złożonego w dniu 3 kwietnia 2013 r. pozwany Miasto (...) reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o uchylenie wyroku zaocznego, o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 par. 2 pkt 2 k.p.c. oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż wyrok zaoczny zapadł wobec niezajęcia stanowiska przez pozwanego i jego nieobecności na rozprawie, chociaż termin na złożenie odpowiedzi jeszcze nie upłynął. Ponadto pozwany podniósł, iż wyrokiem z dnia 30 listopada 2010 r. o sygn. akt I C 1301/10 została orzeczona eksmisja powoda z lokalu przy ul. (...) oraz, że nie przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego. Pozwany wskazał, iż sprawa o przyznanie prawa do lokalu socjalnego, którego domaga się powód, była już przedmiotem wyrokowania. W ocenie pozwanego roszczenie to korzysta z powagi rzeczy osądzonej na mocy art. 199 par. 2 pkt 2 k.p.c., w związku, z czym pozew podlega odrzuceniu.

W postanowieniu z dnia 30 września 2013 r. Sąd odmówił odrzucić pozew oraz postanowił o wstrzymaniu rozpoznania sprawy do czasu uprawomocnienia się postanowienia o odmowie odrzucenia pozwu.

Pismem z dnia 6 czerwca 2013 r. oraz pismem z dnia 7 lutego 2014 r. zostały złożone do sądu dokumenty potwierdzające niepełnosprawność powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. (2) od grudnia 2006 r. zajmował lokal nr (...) położony w budynku nr (...) przy ul. (...) w W..

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2010 r. o sygn. akt I C 1301/10 sąd orzekł o eksmisji K. M. (2) z w/w lokalu oraz orzekł, iż nie przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego wobec braku wykazania ustawowych przesłanek do przyznania lokalu socjalnego. Powód nie ma żadnego tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego, ani domu (dowód: wyrok sądu z dnia 30 listopada 2010 r. sygn. akt I C 1301/10).

Postanowieniem z dnia 4 marca 2011 r. Sąd postanowił nadać klauzulę wykonalności wyrokowi z dnia 30 listopada 2010 r. (dowód: postanowienie z dnia 4 marca 2011 r.).

Powód K. M. (2) jest osobą niepełnosprawną. Stan zdrowia powoda został potwierdzony orzeczeniem Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 26 marca 2012 r., w którym orzeczono o znacznym stopniu niepełnosprawności K. M. (2), wskazując, iż wymaga on stałej opieki i pomocy osób drugih w pełnieniu ról społecznych i codziennej egzystencji (dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 26 marca 2012 r.).

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2012 r. Prezydent Miasta (...) przyznał świadczenie w formie zasiłku pielęgnacyjnego K. M. (2), jako osobie o znacznym stopniu niepełnosprawności. (dowód: decyzja (...) z dnia 14 kwietnia 2012 r.).

Powód jest osobą bezrobotną. Na mocy decyzji z dnia 30 kwietnia 2012 r. Prezydent Miasta (...) przyznał K. M. (2) świadczenie z pomocy społecznej w formie zasiłku stałego w wysokości 324,00 zł miesięcznie od 1 kwietnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. oraz składki zdrowotnej w wysokości 9,00% od kwoty zasiłku na czas trwania świadczenia. (dowód: decyzja nr (...).(…)- (...) z dnia 30 kwietnia 2012 r.).

Decyzją z dnia 14 maja 2012 r. Prezydent Miasta (...) stwierdził wygaśnięcie decyzji z dnia 7 lutego 2012 r. dotyczącej potwierdzenia K. M. (2) świadczeń opieki zdrowotnej ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 kwietnia 2012 r. (dowód: decyzja nr (...).(…)- (...)z dnia 14 maja 2012 r.).

W okresie od 30 listopada do 5 grudnia 2012 r. powód K. M. (2) przebywał w Klinice (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, gdzie dokonano rozpoznania u niego stanu po ewakuacji krwiaka śródmózgowego prawego płata skroniowego, wodogłowiu oraz padaczkę (dowód karta leczenia szpitalnego z dnia 3 grudnia 2012 r.)

Orzeczeniem z dnia 3 kwietnia 2013 r. Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzekł o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności K. M. (2), wskazując, iż wymaga on częściowej opieki i pomocy w korzystaniu z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 3 kwietnia 2013 r.).

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2012 r. Prezydent Miasta (...) przyznał K. M. (2) świadczenie z pomocy społecznej w formie zasiłku stałego w wysokości 529,00 zł miesięcznie od 1 kwietnia 2013 r. do 30 kwietnia 2018 r. oraz składki zdrowotnej w wysokości 9,00% od kwoty zasiłku na czas trwania świadczenia. (dowód: decyzja nr (...).(…)- (...)z dnia 16 kwietnia 2013 r.).

Pismem z dnia 17 lutego 2013 r. K. M. (2) zwrócił się do Miasta (...) z prośbą o pozytywne rozpatrzenie wniosku o przyznanie lokalu socjalnego. Powód wskazał w piśmie, iż aktualnie mieszka na terenie ogródków działkowych przy ul. (...) (działka (...)). Powód stwierdził, iż poprzednio pomieszkiwał w opuszczonym samochodzie, spał na klatkach schodowych, nie mając dostępu do wody, prądu, ogrzewania. Ponadto, powód wskazał, iż ze względu na stan jego zdrowia, powinien on prowadzić sterylne życie (pismo z dnia 17 lutego 2012 r.).

Sąd zważył co następuje:

Zasady wynajmowania lokali, oraz formy ochrony praw lokatorów reguluje ustawa z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 14 ust. 4 sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego m. in. wobec osób obłożnie chorych czy też osób posiadających status bezrobotnego, chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Ponadto na mocy z art. 35 ust. 4 w/w ustawy, jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego okaże się, że obowiązkiem opróżnienia lokalu objęta jest osoba, o której mowa w art. 14 ust. 4, komornik albo organ, o którym mowa w art. 34 ustawy zawiadamia tę osobę, że może wystąpić z powództwem o ustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego.

W toku prowadzonego postępowania ustalono, że powód jest osobą bezrobotną, otrzymuje on pomoc z opieki społecznej. Jego stan zdrowia nie jest dobry. I tak, w okresie od 30 listopada do 5 grudnia 2012 r. powód K. M. (2) przebywał w Klinice (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, gdzie dokonano rozpoznania u niego stanu po ewakuacji krwiaka śródmózgowego prawego płata skroniowego, wodogłowiu oraz padaczkę. Orzeczeniem z dnia 3 kwietnia 2013 r. Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzekł o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności K. M. (2), wskazując, iż wymaga on częściowej opieki i pomocy w korzystaniu z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 3 kwietnia 2013 r.).

Tym samym, powód spełnia ww. wymogi i winno mu przysługiwać – na podstawie ww. okoliczności – prawo do lokalu socjalnego.

Dodatkową przesłanką przemawiającą za uwzględnieniem żądania pozwu jest art. 5 k.c.

Należy bowiem zaznaczyć, iż w sprawach o eksmisję z lokalu dopuszczalne jest stosowanie art. 5 k.c. Zgodnie z w/w przepisem nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Należy jednak zauważyć, iż norma z art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy, w związku z czym przy ocenie, czy wykonanie prawa nie narusza zasad współzycia społecznego,

należy brać pod uwagę całokształt okoliczności konkretnego przypadku, a nie tylko jedną z okoliczności, choćby okoliczność ta miała charakter doniosły.

Klauzula generalna zasad współżycia społecznego dotyczy zarówno zachowań faktycznych, jak i czynności prawnych (także proceduralnych), dokonywanych na podstawie kompetencji wchodzących w zakres danego prawa podmiotowego a zasadniczą podstawę stwierdzenia wystąpienia nadużycia prawa stanowić powinna analiza zachowania uprawnionego. Jego negatywna ocena może wynikać m.in. z faktu, że zajęcie zostało przez niego sprowokowane albo też z faktu wykorzystania położenia drugiej strony.

Ponadto, Sąd zauważył, iż, istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego przypadku. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia (...). sygn. akt IV CSK 290/09).

W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu zastosowanie ma art. 5 k.c. W ocenie Sądu pozwany Miasto (...) nadużył prawa podmiotowego w postaci odmowy udzielenia powodowi lokalu socjalnego, wykorzystując jego trudną sytuację życiową. Lokale socjalne przyznawane są osobom, które są w trudnej sytuacji życiowej, są nieporadne – tak jak to jest w tym przypadku.

W niniejszej sprawie odmowa nieustalenie prawa do lokalu socjalnego, wywołuje ujemne następstwa dla powoda. Powód jest osobą niepełnosprawną, u której rozpoznano stanu po ewakuacji krwiaka śródmózgowego prawego płata skroniowego, wodogłowia oraz padaczkę. Brak odpowiednich warunków mieszkaniowych, niesie a sobą znaczne ryzyko dla zdrowia powoda, a jednocześnie ponad wszelką wątpliwość nie jest on w stanie sam pozyskać dla siebie mieszkanie.

Naruszona więc została zasada dotycząca uwzględnienia sytuacji życiowej i osobistej powoda w zakresie przydziału lokali mieszkalnych, kierowania się w tym względzie obiektywnymi przesłankami.

Mając na względzie powyższe, sąd orzekł jak wyżej.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji, utrzymując w całości w mocy wyrok zaoczny (art. 347 k.p.c.).

z. uzasadnienie do akt oraz dla pełn. powoda.